

– Kiss Noémi

Játék

Hullámzó Balaton, szédülés, a plafon, a plafonon egy szúnyog. Játék a kéz, a köröm, a körömlakk, apa ujsa és anya szemüvege. Hopp Juliska, hopp Mariska, Hinta-hinta-lóóó, hangzik a csecsemők szent táncóráján. Játék minden, amit meg lehet fogni, el lehet mozdítani, és ami hangot ad. Az egész világ rágóka.

Első nyarunk egy üdülő a vízparton. Barna kerítéses, rozsdás falú kiskunyhó. Repedtek a piros csempék a fürdőben, a téglákon a műanyag muskátli bíborban világít. Nagyon jó érzés fogni és összenyálazni. Bekapnánk az egész házat. Világítanak az éjszakák, nincs este sem, ha nyaralunk. Még fent van a nap, amikor ágyba megyünk és besüt ébredéskor. Éjszaka sokat pisilünk, anya halkán többször pelenkát cserél, közben pisszeg magában. Ágyunk utazóágy, alacsony és habos, folyton csúszkál, olyan, mint egy műanyag komp. Hangosan lehet karcolni. Innen elég messze állították fel apuék a járókát, három szobát cipelnek odáig és addig minden megtörténhet. Sok a csuda, pingvin a nappaliban, tíz fogkefe az ebédlőben a kredencen, majonéz a tévén, szitáló szúnyogháló döglött rovarjai, alsónadrág és zokni minden helyiségben. Fejünkre húzzuk őket és kukucskaunk. Bugyit reggelizünk. Télen egy szobában raboskodtunk, most végre kint vagyunk, és megnézzük, mi mozog. Fa, levél és a nap. Ebből a nap lomha. Még a levegő is gyorsabb nála, a szél úgy fúj, mint egy hajszárító. A felhők viszont úsznak, össze-vissza, ahogyan anya a Balatonban.

Korán reggel indulunk a partra. Mikor átszűrődnek az első fénysugarak a zsalugáteren, már úton vagyunk, júniusi meleg szellő szaladgál. Csecsemőkkel csak hajnalban vagy este lehet strandolni, különben elégnék. Andriska, a szomszéd fiú arca tavaly foltokban hamu lett, kórházba is vitték. Mondja apa anyának, nehogy levigyen minket, eszébe ne jusson megfürdetni a Balatonban félévésüket.

Épphogy lekanyarodunk a partra, mikor beparkol a vécét őrző, fekete néni a Fiatjával. Kiszáll és gügyög nekünk. Legjobb játékunk a vécésnéni lesz, mert mindig ráér, csak akkor nem ér rá, ha szatírt fog. Vécépapírt görget a hasunkra, és fekete pusztit ad, órákig ott a nyoma. Dolgozik egy másik néni is a büfében, fehér és fokhagymaszagú, kendőben süt. Lángost hoz ki, berakja a kezünkbe, hogy azzal gyurmázzunk, de anya elveszi. Anya egy nyanya. Lemoszuk a zsírt a tóban.

Megérkezik a nap korongja a babakocsink fölé, ráül a lombkoronára és kacsint. Aztán besárgul, majd vörös lesz, úgy, hogy már szeme sincs, és szája sincs, és még csak nem is nevet többet. Tűz, lángol, ég, felgyújtja az eget. Pirítja a bőrünket, csíp tőle a szemünk, nem is nézzük meg többet a napot. Inkább anyával állatneveket tanulunk az árnyékban: bárányfelhő, tyúkszem, macskakajaj, lúdtalp, majomparádé, torokgyík.

Ám a legeslegjobb játék a strandon a néma lány. Közel hajol, a szájával simogatja a fülünket. Közben a kezével a levegőre rajzol. Az egész világot elmeséli az ujjaival és a hajlott tenyerével, közben lehet húzkodni a haját, mert a néma lánynak van a legszebb haja, a bejárattól egészen a csúszdáig. Fekete néni hiába jön később, elalszunk. A kocsink fölé hajol és irigykedik, bár-

csak ő is így alhatna, bárcsak baba volna. Pedig babának lenni egyáltalán nem jó. Egy babának hetente százötven grammot *kell* hiznia, egyik napról a másikra fordulni *kell*, ülni *kell*, gügyögni, fogni és játszania *kell*. Többet tanul az első félévben, mint mások az érettségire. Ha nem tudja a kötelező anyagot, akkor elviszik a korafejlesztőbe és két hónaposan már iskolába járhat.

A baba a strandon az ártatlanság szirénája. Ha felnyög, még a gonoszok arcára is nevetést csal, sőt, babára a rossz ember is rákacsint. Miközben a néma lány copfot fon, egy bácsi közeledik a pokrócunkhoz. Anya fürdik, apa elugrott újságért. Aranyos, szőrös bácsi felteszi a szokásos kérdéseit: hány évesek? Hogy hívják őket, alszanak, szopnak még? Kicsit sok. Furcsán mosolyog, és a kezében egy műanyag palackot szorongat. Csorog a nyála. A néma lány persze nem tud válaszolni. Nem is akar, mert nem igazán érti, miért szeretne ez az alak mindent azonnal tudni, olyan rosszul játszik, olyan izgatott és izzad. Lesüti a szemét. Úgy csinál, mintha nem figyelne. A bácsi egyre szorosabban döngölőzik, a megválaszolatlan kérdések sem zavarják különösebben, surran, lopakodik. Mintha ettől még jobban fel volna csigázva. Mintha a lány kéne neki, a lány és a babák, egyszerre minden.

Szabad, kérdezi, választ nem vár, sebesen ráfekszik a pokrócra és gügyög a fogaival. Felkapja a sárga vízi csikót a takaróról, odanyújtja, de elfelejti megvárni, míg a baba nyúl érte, leejti. Valami mást keres. Hadonászik. Folyton figyel, körbekerbe néz, láthatja-e valaki. Egyre erőszakosabb. Tömködi a játékokat a csecsemőknek. Lefogja a lány combját, miközben ő maga teljesen zavarba jön, erre meg elveszíti a türelmét. A néma lánynak egy könnycsepp jelenik meg a szempilláján, oldalt a fülére folyik. A férfi úgy izgul, hogy elfelejti a strandot és elfelejt mindent. A babakocsi mögé lép, hogy eltakarja őt. Egy fa és a tó közé guggol. A szőrös bácsi benyúl a nadrágjába és elkezd játszani a gyíkjával.

Zsófi, dűnnyögi a fekete néni, megint elmentél, ahelyett, hogy segítenél az ebédkészítésnél. Már nem dűnnyög, hanem hangosan kérdezetgi, látta-e valaki a lányát? Pedig kiabálni felesleg, Zsófi úgyse hallja. Te süket lány, hová bújtál?

Megfeszülve, hangsúlyok nélkül, egészen furcsán és hangosan artikulálva egyszer csak Zsófi hirtelen felkiált: eőég, eőég. Fekete néni rohan, ha Zsófi rendőrség után kiabál, akkor nagy baj van. Azonnal odaugrik, belerúg egy nagyot a babakocsiba. A gyerekek erős reflexszel kapaszkodnak, mikor a szőrös bácsit elütik. Teste elterül a földön. Hanyatt fekszik. A palackja elgurul. Fekete néni rátapos. Hogy nem szégyelli magát! Zsófi berohan a vécébe, aztán vissza, mobillal a kezében. Fekete néni azonnal megnyomja, 107. Az ikrek üvöltve sírnak. Fekete néni még fényképet is csinál, és azzal fenyeget, hogy felrakja a netre.

Ordítanak. Apa anyával, anya apával. Lángosos a vécéssel. Csak a néma lány sétál el észrevétlenül a babakocsival. Közben megérkeznek a rendőrök. Mindenkit meghallgatnak. Kivéve azokat, akik mindent pontosan láttak. Hiszen ők csak az aranyos bácsi szakállát szerették volna húzkodni, mást úgysem tudnának kimondani.